

ΕΝΑΣ ΤΡΕΛΛΟΣ ΗΡΩΣ

Η ΑΠΙΣΤΕΥΤΗΣ, Η ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΗΣ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΗΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΖΥΝΟ

"Ένα πρωταρμέν... «σύστημα έργασίας». Πώς ο Ζυνό «έπεισεν» τον φυλακισμένο δικηγόρο να πληρώσει τα έξοδα διατροφής της σύζυγού του. Σχεπεδωθή σ'α...καπέλλα των διαβάντων. Πώς οι κάτοικοι της Τεργεστής έχαναν μια σύγχρονη μέ... «δ». Ένας περιπάτος με άμαξι. Η εξαφάνισις της καμαριέρας. Συγκυρμένη στην Τεργεστή. Πώς ο Ζυνό έμαθε να πεταχ. Το τραγικό τέλος ενός ηρώου, κτλ.

Κ ΔΟΥ σήμερα ή συνέχεια της εξιστορήσεως των καταπληκτικών περιπετειών του Ζυνό, δούκος ντ' Αθραντές, του ενδόξου στρατηγού του Ναπολέοντος και ενός από τους μεγαλύτερους...παράφρονες της Ιστορίας.

Όταν ο Ζυνό διορίστηκε, σ'α 1813, διοικητής των επαρχιών της Ήλλυρίας, άρχισε άμεσα να διακηρύττει δεξιά και άριστερά ότι ήταν άφοβος σμένος να «διορθώσει όλα τα στραβά του τόπου». Και πρώτη του δουλειά, στην εφαρμογή του προγράμματός του, ήταν ν' αναθεωρήσει όλες τις δικαστικές αποφάσεις της Τεργεστής!... Θέλετε τώρα, να μάθετε και το «σύστημα έργασίας» του παράφρονος στρατηγού; Θά σάς διηγηθούμε, σχετικά, μιά μικρή αλλά πολύ χαρακτηριστική ιστορία.

Μεταξύ των φυλακισμένων, ήταν κ' ένας δικηγόρος, τον όποιο τόν είχαν καταδικάσει τα δικαστήρια, επειδή δεν ήθελε να πληρώσει τα έξοδα διατροφής της γυναίκας του, από την οποία είχε πάρει διαζύγιο.

—Α, αϊ αυτό δεν είναι οωστό! είπε ο Ζυνό, αφού μελέτησε έμφορδώς τον φάκελλο της υπόθεσεως. "Ένας δικηγόρος δεν πρέπει να μνη φυλακή! Είνε ανάγκη να τον άποφυλακίσουμε...

—Μά, ξεχωγάτε, άρνείται να καταβάλη τα έξοδα διατροφής της συζύγου του! τόλμησε να παρατηρήσει ο γραμματέας τού διοικητή. "Ο νόμος είναι άσπληρη σέ κατι τέτοια ζητήματα...

—Αυτό δεν έχει σημασία! άποκρίθηκε ο Ζυνό. Θά έπισκεφθώ τόν δικηγόρο στη φυλακή και θά τον «πεισω» ότι πρέπει να συμμορφωθή με τόν νόμο...

Και ο στρατηγός «έπεισε» πράγματι τόν δικηγόρο... Ξέρετε, όμως, τί έπιχειρήματα μεταχειρίστηκε; Τόν έσπασε, άπλόυστατα, σ'α έζλο... Τόν έκανε κυριολεκτικώς μαύρο σ'α θυροδουλίες και τόν ανάγκασε να φωνάξει μόνος του:

—"Έλεος!... Θά πληρώσω! Θά πληρώσω!...

—Έδωγε! είπε τότε, ικανοποιημένος, ο Ζυνό. Βλέπω, άγαπητέ μου, ότι...παίρνεις άπό λόγια!...

***

Μιά από τίς μεγαλύτερες άπολαύσεις τού πρωτότυπου αυτού στρατηγού, ήταν να κάνει περιπάτο με τόν άμαξι τού σ'αυς κεντρικούς δρόμους της Τεργεστής, σημαδεύοντας μ' ένα πιστόλι τα καπέλλα των διαβάντων! "Αν δεν...χτυπούσε δέκα τουλάχιστον καπέλλα, δεν μπορούσε να γυρίσει σ'α σπίτι του. Τό άποτέλεσμα ήταν ά εφορμώσαν, άπό τότε, οί κάτοικοι της Τεργεστής τή μύδα να θγαίνουν σ'α δρόμο ξεσοφωμένοι!...

Μά ο Ζυνό είχε και άλλες ξαφνικές παραξενιές.

Μιά μέρα, κάλεσε έναν άνωτερο δημόσιο υπάλληλο σέ τραπέζι. "Αφού τόν υποκρέμασε άπό ή ώρα ένδεκα τόν πρωί άς τίς έφτά τόν θράδυ να καθήση μαζί του, ύστερα τού πρότεινε να κάνουν μαζί έναν περιπάτο με τόν άμαξι. Τό...θύμα του δεν τόλμησε, φυσικά, να φέρη τήν παραμικρή αντίρρηση... "Εκείνο τόν θράδυ, ο Ζυνό ήταν έξαιρετικώς εύθυμος. Στεκόταν όρθιος σ'α άμαξι και φώναζε μ' όλη τή δύναμή του, κάτω άπό τόν παράφρονα τών σπιτιών:

—"Όποιος θέλει άς έρθει μαζί μας!... Τόν άμαξι μου χωράει έλόν τόν κόσμο!

Ένωσεται, ότι κανείς δεν είχε τρελλαθή γιά να δεχτή τήν πρόσκληση τού στρατηγού, τού όποιου ή τρέλλες ήσαν γνωστές σ' όλη τήν περιφέρεια. Τό άποτέλεσμα ήταν ά θυμώση ο Ζυνό, να πετάξη τόν άμαξι σ'α δρόμο, να καταλάβη αυτός τόν έδωλιο και ν' άρχιση...ν χτυπάει με τόν μαστιγίλο τού θλους τούς διαβάντες!... Στό μεταξό, ο δημόσιος υπάλληλος καθότανε μαζεμένος σ'α θάθος τού άμαξίου, νεκρός μάλλον παρά ζωντανός...

Κατά τίς δέκα τόν θράδυ, ο διοικητής των επαρχιών της Ήλλυρίας άποφάσισε να γυρίσει σ'α σπίτι του.

—Καλά δεν περάσαμε σήμερα; ρώτησε τόν φιλοξενούμενό του.

—Έεοχα! άποκρίθηκε εκείνος, τρέμοντας άπό τόν φόβο του.

—Αφού, λοιπόν, σ' εύχαριστεί τόσο ή συντροφιά μου, έλα να παίξουμε μιά παρτίδα σκάκι...

—"Ως τήν άλλη μέρα σ'α τίς δέκα, ο στρατηγός έπαιζε σκάκι με τόν ξεψυχισμένο παιά δημόσιο υπάλληλο!...

"Ένα ώραίο πρωί, ο στρατηγός Ζυνό θρισκόταν ολόγυμνος σ'όν κήπο τού—σ'α παραμένο τεύχος σ'α είχαμε αναφέρει ένα έξωφρενικό περιστατικό άπό τή γυμνιστική του δράση—όταν, ξαφνικά, πέρασε άπό μπροστά του μιά καμαριέρα. Η καυμένη ή κοπέλλα, μόλις είδε τόν κύριο της σ' αυτή τήν κατάστασι, έκανε να τόν θάλει σ'α πόδια τρουαγιαμένη.

—Γιατί με φοβάσαι; τήν ρώτησε άπαθέστατα ο στρατηγός, άέν τρώω ανθρώπους... Και, πρ' παντός, είμαι πολύ τρυφερός με κοπέλλες ώφρατες σάν κα σένα... Γιά να σου τόν άποδείξω, θά σέ περιμένω άπομέ τόν θράδυ να φάμε μαζί... Θάρθης, θέσσια, δεν είνε έτσι, μικρούλα μου;

—Μάλιστα... θεθαϊότατα! τραύλισε ή καμαριέρα.

Και, όπως ήταν έπόμενο, τόν θράδυ όχι μόνάχα δεν πήγε σ'α σαπιθεό, άλλα και φρόντισε να έξαφανιστή άπό τόν σπιτί...

Θά ήταν ή ώρα δέκα τόν θράδυ—και οί περισσότεροι άπό τούς κατοίκους της Τεργεστής είχαν πείσει να κοιμηθού—όταν, ξαφνικά, άκούστηκαν μες σ'α νυχτερινή ήσυχια άγρια ξεφωνητά:

—Στά όπλα!... Στά όπλα!...

"Όσοι θγίκανε τρουαγιαμένο σ'α παράθυρα, είδαν έμφορδώς τόν στρατηγό Ζυνό να τρέχη με τόν νυχτικά σ'αυς δρόμους και να έξακολουθώ τόν ουρλιάζει:

—Στά όπλα!... Στά όπλα!...

Τέλος, είδοποιήθηκε και ο διοικητής της φρουράς, ο όποιος πήγε τρουαγιαμένος και θρήκε τόν στρατηγό:

—Τί συμβαίνει, στρατηγέ μου; τόν ρώτησε.

—Συμβαίνει ότι έχασα τήν καμαριέρα μου και ότι πρέπει να κλητοποιηθή όλη ή φρουρά γιά να τήν ανακαλύψω...

Ός τά χαράματα, ο Ζυνό έκανε έρευνη σ' όλα τά σπ'ατια της Τεργεστής, προσπαθώντας να βρη τή φυγάδα! Χαμένες όμως πήγανε όλες ή αναζητήσεις του! Και ο Ζυνό παρηγορήθηκε φιλόφρατα όλες τίς ώφρες γυναίκες πού εύρισαν μπροστά του, άδιαφορώντας γιά τά παράπονα και τίς διαμαρτυρίες των συζύγων τους, τών γοιών τους ή τών άδελφών τους!...

"Υστερ' άπό τόν σοβαρό αυτό έπεισόδιο, οί κάτοικοι της Τεργεστής θεθαϊώθηκαν όριστικά παιά, ότι ο έξοχώτατος διοικητής δεν ήταν διόλου καλός σ'α τήν ύγεια του και ότι άποτέλοσε πραγματικό δημόσιο κίνδυνο. Κ' έκαναν όλοι μαζί μιά αναφορά σ'όν άυτοκράτορα Ναπολέοντα, σ'α Παρίσι, ζητώντας τήν άπικατάστασι τού άνωόροπου στρατηγού.

—Τί κριμα! ψιθύρισε ο Ναπολέων, όταν διάβασε αυτήν τήν αναφορά. "Ο καυμένος ο Ζυνό είνε άνάτα τρελλάς!

Κ' έδωσε διαταγή να τόν μεταφέρουν σ'α πατρικό του σπιτί, σ'α τήν Βουργουνδία, χωρίς να τού έπιτρέψουν να περάση άπό τόν Παρίσι.

"Ο άξιωματικός, ο όποιος παρουσιάστηκε σ'όν Ζυνό, με τήν έντολή να έκτελέση τήν έπιθυμία τού άυτοκράτορος, τραβήξε τόν διάβολό του άπό τόν φρενοδλαθή στρατηγό...

—Γιατί ο άυτοκράτωρ θέλει να γυρίσει σ'α τήν Βουργουνδία; ρώτησε ο Ζυνό. Μήπως θά έχουμε πόλεμο έκει κάτω;

—Δέν ξερω, έξοχώτατε... άποκρίθηκε ταραγμένος ο άξιωματικός.

—"Εγώ μιά ιδέα, άγαπητέ μου! Να τ'αδρήξουμε γιά τόν Πεκίνο... Με περιμένουν έκει σαράντα έκατομμύρια Κινέζοι γιά να με κάνουν βασιλέα... Δέν νοιάζει ότι είνε προτιμώτερο να πάμε σ'α Πεκίνο παρά σ'α τήν Βουργουνδία;

—Αναμφιβόλος, έξοχώτατε, αναμφιβόλος... Πρέπει, όμως, και να συμμορφωθώ με τήν έπιθυμία τού άυτοκράτορος!

—Έστο! συγκάτενεσε ο Ζυνό. Δέν θέλω να τού χαλάσω τόν χατήρι...

Και, γιά να μη χαλάση τόν χατήρι τού Ναπολέοντος, δεχτήκε να έπιστρέψη σ'α τήν Βουργουνδία.

"Έπτασε, σ'α πατρικό του σπιτί, σ'α τίς 21 'Ιουλίου 1813.

"Ο πατέρας του, ο όποιος ζούσε άκόμα, αϊωνόθιος και ο όποιος είχε πληροφορηθή σ'α μεταξό τίς τρέλλες του, τόν ρώτησε μελαγχολικά:

—Τί νεώτερα, παιδί μου;

—"Α! "Έχω να σου άνακοινώσω ένα καταπληκτικό νέο! τού άποκρίθηκε σοβαρώτατα ο γιός του...παραγμένος άπό τόν ή-

Και ο Ζυνό έσπασε σ'α έζλο τόν δικηγόρο...

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΠΚΟΥΕΛ ΖΑΜΑΚΟΪΣ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Η κ. ντέ Φρανσετούρ ήτανε πειά μιά ηλικιωμένη γυναίκα πενήντα έννεα χρόνια, φτιασιδωμένη, με θαμμένα μαλλιά και με κοριτσιάτικα νάσια και καμάκι που δέν έννοοσε να τά ξεχάση παρ' όλην την παρέλευσι της πρώτης και της δεύτερης νεότητός της.

Είκοσιπέντε ολόκληρα χρόνια τώρα, ό κ. ντέ Φρανσετούρ την παραμελούσε προς χάριν των άλλων γυναικών. Τώρα μάλιστα, που εκείνη είχε γεράσει, την θεωρούσε πειά σαν ένα απ' τά παλιά οικογενειακά βαρειά έπιπλά που στόλιζαν τό μέγαρό τους.

Όπως γίνεται σχεδόν πάντα, όσο ήτανε κάπως «επαρουσιαστή» ή κ. Φρανσετούρ, δέν ένιχε και μεγάλη σημασία στην έγκατάλειψι αυτή του συζύγου της, ίσως έπειδή ύπρχαν αρκετό που την θύμαζαν ακόμη κι αυτό μετριάσε πολύ την πίκρα της, ίσως όμως κι' έπειδή είχε ακόμη έπιστοσύνη στη δύναμι της και περιέμενε με θεσβαίότητα την σύγιοση έπιστροφή κοντά της του παραστρατημένου κ. ντέ Φρανσετούρ.

Όταν όμως, κατα τά πενήνταπέντε της χρονάκια, άρχισαν οι θαυμασάι να έξεφανίζονται ένας-ένας κι' είδε πως ό άντρας της έξακολούθεσε την άπλυτη άδιαφορία του, τότε σκέφτηκε κι' άποφάσισε να άνακτηρή με κάθε θυσία τά συζυγικά της δικαιώματα.

Ό κ. Φρανσετούρ έμεινε κυριολεκτικά κατάπληκτος με την παράξενη και κομικτραγική ικνηή που του έκανε τότε ή καλή του Σαρλόττα:

—Τι μυήλα σέ τοίμησε, τί τρέλλα σ' έπιασε, χριστιανή μου, ύστερ' από είκοσιπέντε χρόνια που ζούμε τώρα σαν αδελφια; τη ρώτησε. Σκέψου λιγάκι άγαπητή μου, πόσο γελοία είν' αυτά που κάθεται και μου ψάλλεις τώρα, και κύτταξε να διασκεδάσης με τά τόσαγια σου, τίς δεξιότητες σου. Δόξα νάχη ό Θεός, δέν σου λείπει τίποτε...

Η κ. Φρανσετούρ δάγκασε τά χείλη της και, πικαρισμένη, του είπε με άπειλητικό τόνο:

—Πρόσεξε καλά, Γεράρδε! Σε είδοποίησα! Θά με άναγκάσης να σέ άπατήσω!

Ό Γεράρδος δέν ύπόρθε να κρατήση τά γέλια και την συμβούλεψε να τά πη' όλ' αυτά σέ κανέναν συγγραφέα κωμωδιών για να μίν πάη χαμένο τέτοιο θέμα...

Από κείνη λοιπόν τη στιγμή, ή κ. Φρανσετούρ διπλασίασε την φιλαρέσκεια της και τις φροντίδες για την καλλονή της. Περνούσε ώρες ολόκληρες κάθε μέρα μπροστά στον καθρέφτη, ταχτοποιώντας καθετί που μπορούσε ακόμη να διορθωθή, με όλα τά τεχνικά μέσα της σημερινής καλλωπιστικής έπιστήμης. Έπίσης έδωσε πολύ νεανικώτερο τόνο στο ντυσίμό της και τά άρωματά της είχανε τά μεθυστικώτερα όνόματα.

Μιά μέρα λοιπόν, που καταγιότανε σ' αυτές τις άγαπημένες της άσχολιές μέσα στο μπουινοουάρ της, ή καισαριέρα της έφερε τό ταχυδρομείο. Ήτανε μερικές ρεκλάμες καταστημάτων κι' ένα γράμμα σ' όνομά της. Τό άνοιξε και με μεγάλη της κατάπληξι διάβασε τά έξής:

«Κυρία, «θέλετε ν' άγαπηθήτε; Θέλετε να ζυμώσετε έναν άνοστο, αιώνα έννοια; Αν μιά τρέλλι έρωτική περιπέτεια θά μπορούσε να δώσει χροώμενος πάθος στην καρδιά σας, κάμετέ μου την έλεημοσύνη μιάς γρήγορης άπατήσεως. Πρός Θεού, στείλετε μου έσο και μίαν ένθαρρυντική λέξι μονάχα, στο Γραττορείον Πληροφοριών «Ερμή», στα άρχικά Δ. Γ. Β. Δέν τολμό ακόμη να σας φανερώσω τ' όνομά μου. Δ. Γ. Β. Δ.»

Η ηλικιωμένη κυρία δέν μπορούσε να συνέλθη απ' την κατάπληξι της... Και όμως, δέν χωρούσε ή παραμικρότερη άμφιβολία: «Ένας άνθρωπος ύπέφερε γι' αυτήν, χωρίς να τολμά να φανερωθή, πριν μάθει άν 'ή λατρεύετ' του» δέν είχε τελειωτικά άσπληρηθή κάθε έρωτική περιπέτεια... Φαντασθήτε πειά την συγκίνησι της γρήας φιλαρέσκια! Γεμάτη ταραχή, έννοιωθε πάλι το παλιά της καρδιοχτύπου.

—Ποιος νάνα; άναρωτιόταν. Νάνα τάχα κανείς από τους λιο της πατρίδος του.

—Και ποιο είναι τό καταπληκτικό αυτό νέο;

—Πώς! δέν τό έξερετε ότι έμαθα να πετώ μόνος μου;... φώναξε κατάπληκτος ό στρατηγός Ζυνό.

—Όχι... όχι... δέν τό ήξερα! ψιθύρισε ό πατέρας, προσπαθώντας να συγκρατήση τά δάκρυά του για τό κατάντημα του γιου του...

—Θά σας τό άποδείξει άμέσως... Ένα από τά παράθυρα του δωματίου ήταν άνοιχτό...

Ό Ζυνό έτρεξε πρós τά εκεί και, πριν προφθάσει ό πατέρας του να τον πιάση, δρασκελίσε τό παράθυρο κι' έπεσε στο κενό για ν' άποδείξει ότι μπορούσε να πετάξει μόνος του!.. Όταν έτρεξαν στο μέρος όπου γκρεμοσκάσθηκε ό Ζυνό, θρήκανε μονάχα έναν άμορφο βγκο από αίματομένες σάρκες! Και αυτό στάθηκε τό τέλος ενός από τους ένδοξώτερους ήρωας της Μεγάλης Στρατιάς!

γνωστούς και τους φίλους μας;... Ό θαρώνος Βασεντύκ; Άδύνοτο! Αυτός είναι γυναικάς...παλαίμαχος και δέν συνηθίζει να μασσάη τά λόγια του!.. Ό κόμης Βωμπερτ! Ούτ' αυτός, άφού, όπως ζέρει ολόκληρο τό Παρίσι, μόλις δυό μήνες έχει που τάφτιαξε με μιά έξακουστή χορεύτρια... Έκτός άν την θαρέθηκε κιόλας... Μήπως είναι ό Βαλλινώ, ό μυθιοτοιογράφος;... Αυτός πάλι είναι νεόπαντρός... Τότε γά είναι ό Έρρίκος Βεντράν, του Συμβούλιου της Έπικρατείας... Όχι, όχι!... Αυτός τρέχει πίσω απ' τις γυναικούδες του δρόμου και τις κορίστες κι' όσο κι' άν διαπυρούμαι, δέν μπορώ γω να έχω τον άέρα αυτών των γυναικών που άρέσουν στον Βεντράν, δόξα νάχη ό Θεός!...

Μήπως είναι ό Βυσσώ; Έλπίζω να μίν είναι αυτός. Γέρασε πειά ό κακομοίρης και γέρασε μάλιστα άπότομα, μονομιάς!... Ό Ιωάννης ό νεαρός Βενκεμάρ... μάλ' σαν τον παιδι είν' ακόμα αυτός, πολύ μικρός... Και όμως, αυτή ή δελια της έπιστολής... Μιγάχα οι πρατόβγαλοι είναι τόσο δειλοί... Άς είναι!... Ό ποιός κι' άν είναι, δέν θ' άργήσω να τον μάθω...

Κάθισε σκεπτική, με μεγάλη άμηχανία, μπροστά στο γραφειάκι της... Ν' άπαντήση, ήτανε σαν να δέχεται, κι' άν δέχεται δέτρεχε τον κίνδυνο να φανερωθή, κι' άν σανερονότανε διέτρεχε τον κίνδυνο τοσ σκανδάλου κι' ό Γεράρδος δέν ήτανε διόλου θολικός σ' αυτά τά ζητήματα... Άχ! άν αυτός ό άφιλότιμος ήτανε λιγάκι τρυφερός μαζί της, πόσο θά προτιμούσε αυτήν την άκίνδυνη τρυφερότητα που απ' όλες τις έρωτικές μερδεμδουλιές!... Και γιατί να μίν χρησιμοποιήση την άνώμηνη αυτήν έξομολόγησι για να κινήση την ζήλια του, ίσως και την τρυφερότά του; Ξερίε καμια φορά... Άν όμως άρχισε πάλι να την κοροϊδεύει κι' άν έχανε έτσι την μοναδική αυτή εύκαιρία;... Δέν τ'όβρισκε διόλου έξυπνο να θυσιάση την μυστηριώδη περιπέτεια που παρουσιαζόταν μπροστά της—την στερήν χωρίς άλλο έρωτική της περιπέτεια—με την άόριστη έλπίδα να ζανακερδίση την άγάπη του άντρας της... Χίλιες φορές προτιμώτερο ν' άπατήση... Θά ύπορούσε, άν ήθελε, άργότερα ίσως, να χρησιμοποιήση, άναλόγως των περιστάσεων θεθεβα, την άγάπη του άγνωστού για να ζαναφερή τον άπιστο Γεράρδο και πάλι στα πόδια της...

Ήλπε λοιπόν την πέννα της, φόρεσε τά γυαλάκια της και με χέρι που έτρεμε, σαν να έγραφα στο πρώτο γράμμα στον άραβνοασιατικό της, έγραψε:

«Απογοητευμένη απ' τη ζωή, με την ψυχή γεμάτη άνεκπλήρωτα όνειρα, δέν ζητώ παρα μονάχα ν' άγαπηθώ... Άλλά πώς;... Τι πρέπει να κάνω;...»

Και ή ώριμη κουκλα πήγε κι' έρριξε ή θρια σ' ένα γραματοκιβώτιο τον φάκελλο, στην ώρισμένη διεύθυνσι.

Καθώς γυρίζει σπíti της, ή φαντασία της κάλπασε πλάθοντας μύρια όνειρα εύτυχίας. Τό παλιό χαμόγελο των νεανικών της χρονών ζανάθισε στα μαρμαρινα της χείλη, στα όποια όλες ή έπιστημονικές θαρές άνόφελα προσπαθοσαν να τους χαρίσουν τό παλιό ολόγυλο χρώμα της.

Όλες εκείνες τις μέρες ή κ. ντέ Φρανσετούρ ζούσε μέσα σ' ένα όνειρο. Ήτανε άσπληρημένη. Κύτταξε τον άντρα της με εϊκο, τον εύρισκε άλλήθεια, πολύ γέρο πειά. Σχεδόν είχε τύφισε όταν τό άπίκριζε. Η πό εύτυχισμένες της ώρες περνούσαν μπροστά στον καθρέφτη της, σέ άτέλειωτες διορθώσεις των καταστροφών που είχε έπιφέρει ό χρόνος στην παλιά δροσερή όμορφιά της. Ήθελε να είναι όμορφη, πολύ όμορφη, για κείνον... γιό τον άγνωστο... Ένωιασε ολόκληρο τό κορμί της ν' αναπληρώσει καθώς άναλογιζόταν την πρώτη τους συνάντησι, τά λόγια που θά του έλεγγε, τά φερσιματά της.

Έπί τέλους, έλαθε την περιπόθητη άπάντησι, που ήταν γραμμένη με γραφομηχανή, από φρόνισι θεθεβα. Άνοιξε με καρδιοχτύπι τον μωρωμένο φάκελλο και διάβασε:

«Θέλετε λοιπόν ν' άγαπηθήτε και ρωτάτε πώς, τι πρέπει να κάνετε; Άποδοσάτε, άγαπητή κυρία, μεταχειρισθήτε κάθε βράδυ, πριν πλავώσετε, την περιφήμη και άέναναστη κρέμα «Περδύρα», από μωρωμένο έλασο νηκωτό ρουζό. Διαπνέρι και έπανασέρει την νεοτητα, την δροσερότητα της έπιδερμίδος, κι' έξεφανίζει τάς ρυτίδες. Θά την εύρηθε σέ όλα τά καλά μωρωτοκεία και στο Ίνστιτούτον Καλλονής, 86 β', Λεωφόρος Τρυπένου.»

ΣΤΙΧΑΚΙΑ

ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ

Άπ' τά κουκιά θγαλμένη
Τών Έλλήνων τά γερά
Και σαν πρδτα κοιμισμένη
Χάιρε μανά του παρά.

Μέσ' στην κάλη κατοικούσεσ
Κ' εκεί μέσα έν ροπή
Τό ρουσοφεί καρτερούσεσ
Έλα πάλι να σου πη!

